

זה הזמן

הלימוד הדיני בספר החסידות

לשבוע הבעל"ט
ספר"ק מאור עינים (בא)

יום	מד"ה
ראשון	ובזה יבואר קושיית
שני	ועם זה יתבאר עוד
שלישי	אמנם מה שמבואר בש"ס
רביעי	איתא בזהר הקדוש
חמישי	והנה התורה מתחלת עד סוף פרשת בא

להעטרות למנוי לחוברת החודשית עד הבית
ניתן להירשם 07474-61616

השבוע בקו

כל חודש השנה

שיעורי בין המצרים

מפי חשבי המשיעים שייטא
בהיכל המרכזי שלוחה 1
ובן בשלוחה 30

גליון שבועי ליליד אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' תלמידיו

פרשת פינחס תשפ"ה / גליון שס"ה

נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

רוח אפנו

עבודת הפרשה מספרי החסידות – בשפת המעשה

דיבורי חסידות

פנחס בקנאותו עורר את נקודת הלב המשתוקקת להשי"ת, ובכך נמתק החרון אף

בפרשתינו מצינו שפינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן זכה להשיב החרון אף בקנאו את קנאתי בתוכם. ויש לבאר כיצד אכן זכה להשיב החרון אף, הלא כלל ישראל באמת חטאו.

והנה ב"יטב לב" (בפרשתו ובני תבא) מאריך דעיקר חשיבות המצוות הוא כשמקיימים אותן עם השכל ואהבה שבלב, בכל לב לידבק בהשי"ת, ומביא מה'חובות הלבבות' (שער עבודת אלקים) דעיקר העבודה היא מתוך הכרת השכל, שמכיר בליבו שרוצה לעבוד את ה', וגם מביא מה'חובות הלבבות' (שער הבטחון) דעל מעשה המצווה מקבלים שכר בעולם הזה, ועל המחשבה שבמצווה ואהבה לה' שבמצווה מקבלים שכר בעולם הבא, ע"כ. ורק בר ישראל יכול לעבוד את ה' מתוך אהבה ורצון אמיתי לידבק בהשי"ת, דלכל בר ישראל יש בו רוח אלקים חלק אלק ממעל, ולכן יש לכל בר ישראל בפנימיותו רצון חזק בלב לדבקה בהשי"ת, ולמסור לגמרי נפשו אל ה'.

וכשבר ישראל מעורר בקרבו הרצון להשי"ת, אז מעורר את האחדות והקשר כל ינתק של ישראל בין אביהם שבשמים, שכלל ישראל שייכים להשי"ת ומאוחדים עם השי"ת, וכל הרצון של השי"ת בכל העולמות הוא רק בשביל כלל ישראל, שנקראים 'ראשית תבואתו', ופירושו עיקר התבואה שהאומות העולם הם כקש ומוץ, וישראל הם עיקר התבואה. וכשמתעורר זה הקשר אז נתעורר הטוב והחסד לכלל ישראל, כמו שכתוב בנביא (בהפטר) כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך וכו' קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, כל אוכליו יאשמו, רעה תבוא עליהם נאום ה'. דכשנתעורר הקשר בין ישראל לאביהם שבשמים אז נמתק כל הרע ונענשו הרשעים, וכמו כן מביא שם ב"יטב לב' דהו מה שאמרו חז"ל (יומא פא) דהעושה תשובה מאהבה ודוונות נעשו לו כזכיות.

זהו שהיה במעשה פנחס, שראה פנחס שנתיישוב ישראל בשיטים - בהבלי עולם הזה. ועל ידי זה נתקן הרצון של הנשמה, וראה שם שמים - שבתוך ליבם של ישראל - נתחלל ונעשה מקודש חולין, לכן 'ויקם מתוך העדה' שעורר בקנאותו את פנימיות לבבם המשתוקק לדבקה בו יתברך, ומסר על כך נפשו לה' בגשמיות וברוחניות, וזוהו שעורר אהבתם העצומה לה' וזה לעורר את האהבה בין ישראל לאביהם שבשמים, וממילא נמשך החסד ונמתק החרון אף, לכן הנני נותן לו את בריתי שלום.

מקור: רעוא דרעיון תשע"ז; הדעה והדיבור שמ"ו

תבין אותם

במבט שטחי, נראה שמנהיג ישראל צריך להיות מי שיעמוד על האמת וידרוש מהם יותר שלימות. אך אין זה נכון כלל

בשר', ואתה מלמד זכות עליהם, כן פקוד 'איש על העדה', שמנהיג לישראל יהיה גם כן מלמד זכות על ישראל'. הקב"ה בעצמו מלמד זכות עלינו, הוא יודע את יצרנו וכי בשר ודם אנחנו, ה'רוח' נמצאת ב'בשר', הוא מלווה את ההתמודדות שלנו, ועל כן הגם שאין אנו עובדים בתמידות לדאבון לבנו, הוא מלמד עלינו זכות. ואת זה אמר משה רבינו, שהקב"ה ימנה מנהיג על העדה הדומה לבוראו, מנהיג שמלמד זכות. מי שדומה לבוראו לו ראה ויאה להיות מנהיג ישראל.

כל אחד מנהיג

במבט שטחי, נראה שמנהיג ישראל צריך להיות מי שיעמוד על האמת וידרוש מהם יותר שלימות. אך אין זה נכון כלל. מנהיג ישראל צריך להיות מי שהוא מבין יותר את הציבור וקשיו, מי שיכול יותר ללמד זכות על הציבור כשהוא לא משיג שלימות - זהו מנהיג ישראל! כי הוא דומה לבוראו! זוהי הצורה שבה הקב"ה מתנהג, זוהי הצורה שבה מנהיג אלקי צריך להתנהג.

הצדיקים מלמדים זכות! הם מבינים היטב את הקשיים של יהודי, את המורכבות הגדולה שבה הוא שרוי. הם אינם צריכים לטרוח ולהפוך עולמות כדי ללמד זכות, משום שעצם הדבר שיהודי נתון בגוף עב, וטרוד בפרנסה מבוקר ועד ערב, כבר מספיק די והותר כדי ללמד זכות. הם מבינים את הקשיים של יהודי, ורוצים לעזור לו.

ודבר זה נוגע לכל אחד. כאשר מדברים מ'מנהיג' - אין מדברים רק מרב רבי ורבן. כל יהודי יש לו איה מקום של הנהגה. המלמד בכתתו והר"מ בשיעורו, אב עם ילדיו ובעל עם ביתו. משה רבינו מגלה לנו את דרכי ההנהגה: הבנה! לימוד זכות! טוב לב! כשאתה מנהיג איפה שאתה מנהיג, תבין את הקשיים שאיתם פלוגי מתמודד. אל תשפוט את חסרונותיך בביקורת ובצורה שלילית, אלא ההיפך, תנסה להבין איה קושי גורם לו להגיע למצב כזה! איזו נפש מורכבת מסתתרת מאחורי מדרגתו הנחשלת. דווקא מתוך הבנה ולימוד זכות תוכל להשפיע עליו.

יש לחדר שה'הבנה' המדוברת אינה מהסוג הגויי המקובל כהיום: הכלה והכלה והכלה... הגויים מבקשים שתכיל ותבין את כל הרע שבעולם... לא זה הענין. הענין הוא, שיהודי הוא חלק אלק ממעל, קדוש עליון, אלא שפשוט הכניסו אותו בתוך בשר ודם מלא יצרים רעות ומידות מושחתות, נו, כיצד אפשר שלא להבין אותו? וכי כיצד אפשר ללמד עליו חובה? הרי הדבר ברור שאין כאן שום רע, רק תנאי מחיה קשים שהנשמה ממש לא מתחברת איתם. חייבים אפוא ללמד זכות, 'הכלל, יש ללמוד זכות על ישראל מה שאינם עושים רצון הבורא בתמידות כמלאכים, מחמת שהם טרודים בפרנסתם'.

בארגון פלוגי לילדים עם קשיי התפתחות, הגו רעיון לפתוח בית חרושת של ממש. התכנית הייתה שהילדים המתמודדים ילמדו לייצר רהיטים שונים בכוחות עצמם, וכך הם יתרגלו לעשות את הפעולות המורכבות שהם מתקשים בהן, וכך יצמידו את הפערים מול בני גילם.

אומר ועושה. מנהיג הארגון בנו את בית החרושת, ועכשיו הם יצאו לחפש מנהל. אנשים רבים שהתנסו בעבודות נגריה שלחו קורות חיים, אבל כשהם הופיעו לראיונות, הם נפסלו בזה אחר זה.

שאלה אחת שאל מנהל הארגון את כולם, ותשובתם היא שגרמה לפסילתם: 'אם העובדים יתקדמו בעצמיתם, ותראו שהמפעל לא מביא את התפוקה המספקת והרווח הנאה, מה תעשו?'.

'נפטר אותם', היתה תשובתם הצפויה של האנשים היצרנים במהותם. הם נפסלו כמובן מיד, הללו פשוט לא הבינו את העסק. ואז הגיע איש חינוך, שלבו הרוחם ואהבתו את הבריות ניווטו את מהלכיהם, וכשהוא נשאל מה יעשה אם הילדים העובדים יתעצלו - הוא ענה בחמלה רכה 'אנסה לעזור להם'...

והתקבל מיד.

כמו שאתה לומד זכות

הרה"ק ממבאדיטשוב זי"ע מלמד אותנו בפרשתנו מהי התכונה הנדרשת אצל מנהיג ישראל:

יפקוד ה' אלקי הרוחות לכל בשר כו'. הכלל, יש ללמוד זכות על ישראל מה שאינם עושים רצון הבורא בתמידות כמלאכים, מחמת שהם טרודים בפרנסתם. וזהו שאברהם אבינו היה איש חסד, והיה מלמד זכות, ולכן נתן להם להמלאכים לאכול, להראות להם הצטרפות בשר ודם, כדי שלא ילמדו חובה על ישראל'. המלאכים יורדים לעולם ומשתוממים: כיצד מתנהלים הדברים? הרי העסק הזה לא עובד כמו שצריך! אבל הם לא קולטים שהעסק הזה מתנהל בדווקא על ידי בשר ודם, וכשהם יבינו את זה, ויקלטו באיזו התמודדות קשה נתון קרן מחומר, הם פשוט יבינו שהעסק הוא לגמרי משהו אחר.

"זה שאמר משה אל אלקי הרוחות לכל בשר", שהאדם מחמת שהוא בשר ודם, הצטרפות של אדם בפרנסתו, ומחמת זה הוא לפעמים אינו עובד ה' בתמידות. וזהו שאמר 'יפקוד ה' אלקי הרוחות לכל בשר', כלומר שופט ומנהיג שילמדו תמיד זכות על ישראל, כמו שאתה לומד זכות על האדם על שאינו עובד אותך בתמידות, כן ביקש משה שיעמוד מנהיג לישראל שילמדו תמיד זכות על ישראל. וזהו 'יפקוד ה' אלקי הרוחות לכל בשר', כמו שאתה 'אלקי הרוחות לכל

להיות בעל הבית

מה ה'שולחן ערוך' של עבודת האכילה? ואיך עובדים את ה' באכילת 'באדי'?

משפיע: שלום וברכה אברהם יצחק.

אברהם יצחק: שלום א גוט יאהר.

משפיע: נו, על איזה נקודה אתה מרגיש צריכים לדבר היום?
אברהם יצחק: רציתי להיות ברור בנושא של 'תאוות האכילה'; הנושא הזה ממש לא ברור לי.

משפיע: אולי תסביר קצת יותר, מה בדיוק השאלה שלך? איזה חלק לא ברור?

אברהם יצחק: תראה. אני יודע, שמעתי בכל מיני הזדמנויות, שיש מושג כזה 'תאוות האכילה', אבל ממש לא ברור מה למעשה אני צריך לעשות, לא לאכול בכלל? ברור שלא... שלא להרגיש טעם באוכל? אני לא יודע אם זה שייך בכלל. אז מה כן צריך לעשות?

משפיע: אני שומע את מה שאתה אומר, אבל אני לא מאמין שאתה מתכוין לזה ברצינות, ואתה באמת חושב שעבודה על תאוות אכילה נקרא רק מי שמצליח לא לאכול בכלל או לא להרגיש טעם באוכל? לא נראה לי שאתה באמת חושב ככה.

אברהם יצחק: לא. וודאי שלא. אני יודע צריכים לאכול, אי אפשר הרי לחיות בלי אוכל, אבל הרי ברור שאם רוצים לעבוד על 'תאוות האכילה' צריכים לאכול רק כמה שמוכרחים, לאכול רק כמה שנצרך לצורך חיות הגוף שנוכל לעבוד את השם, וזה מה שמציק לי, כי אני לא יודע איך אפשר למדוד את זה? כי אם אני מתחיל למדוד ולחשוב על כל דבר אם זה מוכרח או לא, בסוף אני נשאר רעב...

משפיע: אה, עכשיו אני שומע כבר איזה שאלה.

אברהם יצחק: חוץ מזה, הרי אם צריכים לאכול רק בשביל שיהיה כח לעבוד את השם, יוצא שאסור לאכול שום דבר טעים שיש בו גישמאק, למשל, אם אני נכנס לחדר האוכל וצריך לבחור בין 'לבן' ל'באדי', מצד אחד אני יותר אוהב את ה'באדי', אבל מצד שני אני יודע שזה לא נותן יותר כח לעבודת השם 'מלבן' פשוט... נו, אז אסור לאכול 'באדי' אף פעם? זה סותר את העבודה על 'תאוות האכילה'?

לצורך, ולשם שמים

משפיע: הבנתי את השאלה שלך. אבל לפני שניכנס לפרטים של כן 'באדי' או לא 'באדי', אני חושב צריכים להבהיר קודם כל מה זה בדיוק העבודה הזאת? מה ההגדרה של עבודה על תאוות האכילה? ולמה באמת צריכים לעבוד על זה? קודם כל צריכים שעצם העניין יהיה ברור.

אברהם יצחק: יש בזה בכלל הגדרה ברורה? הרי אין לנו שולחן ערוך האומר לנו בדיוק מה הסיעור לאכילה, כמה לאכול ואיזה מאכל לאכול...

משפיע: דווקא כן יש שולחן ערוך. השולחן ערוך בסיומן ר"ל"א העמיד לנו כללים חזקים בעניין הזה, וזה יותר מפורט בדברי הרמב"ם ב'שמונה פרקים' פרק ה' [שאוות כתב הרמב"ם כהקדמה לביאורו למסכת אבות, וזה נדפס ב"ש"ם בכרך של מסכת עבודה זרה]. והכלל בזה הוא, שיש לאדם כל מיני צרכים, אדם צריך לאכול, לשתות, לישון, ועוד כל מיני דברים שהוא צריך בשביל בריאות הגוף והנפש ובשביל הישוב הדעת שלו ומנוחת נפשו. מצד שני יש כל מיני דברים שהם בכלל לא 'צורך', זה לא מוסיף כלום, יש בזה רק תענוג או כל מיני הנאות המושכות את האדם.

אז קודם כל ההגדרה היא, לעשות את הדברים שהם צורך, ולא לעשות דברים שהם לתענוג בלבד בלי שום צורך. ושנית, שגם בעצירת דברי ה'צורך', צריך לזכור ולחשוב 'למה' הוא צריך את זה, ומה התכלית של ה'צורך' הזה. שהתכלית הוא בכדי שיוכל לעבוד את השי"ת, שיהיה לו כח הראוי לעבודת השם, ויהיה לו יישוב הדעת ומנוחת הנפש לעבוד את השי"ת בשמחה ובטוב לבב.

והרמב"ם כותב שכאשר האדם מתנהג כך, אז לא רק שכל הדברים האלו לא מגשמים אותו, אלא אז זה ממש מצוה, וממש קיום

רצונו יתברך, 'והוא עובד את השי"ת כל ימיו' - כלשוננו של הרמב"ם, אפילו בכל הדברים הגשמיים.

אברהם יצחק: אז הכלל הוא, שצריכים לאכול רק את מה שהוא צורך, ובדברים האלו עצמם צריכים לחשוב שזה בשביל עבודת ה', אבל כאן מגיעה השאלה שלי, איזה צורך יש באכילת 'באדי'? מה זה מוסיף לעבודת השם יותר מאכילת 'לבן' פשוט?

משפיע: התשובה היא, שעניין ה'צורך' הוא לא נמדד רק כמה כח הוא נותן, אלא זה יכול להיות גם דברים המוסיפים לנפש רוגע ועונג, שזה הוא מהדברים ה'נצרכים' לבריאות הנפש הנצרכת מאוד לעבודת השי"ת. שהרי לו יצויר שיתנו בישיבה לאכול רק דברים המוכרחים ממש, רק לחם וקצת מאכלי חלב, ממש רק מה שמוכרח לקיים הגופני, הרי היית מרגיש צמצום הדעת וחוסר רוגע והרחבת הנפש, וברור שזה היה מפריע לך להתעלות בתורה ובעבודה. זאת אומרת, שזה שהישיבה נותנת יותר מהנצרך, ויש אפשרות לאכול דברים ערבים יותר, זה מוסיף ליישוב הדעת הנצרכת לעבודת השם.

אז אם אתה 'חושב' על זה, ורק הוספת שימת לב שאכילת הדברים הללו מוסיפים לך יישוב הדעת לעבודת השם, זה נהיה חלק מעבודת השם שלך. זה נהיה מצוה ממש. זה נקרא שאתה מקדש את האכילה, כי אתה אוכל את מה שנצרך, ומוסיף לזה את המחשבה הנכונה.

אברהם יצחק: בעצם המשפיע טוען שכל מה שנותנים בישיבה נחשב ל'צורך', ולא משנה אם יש בזה איזה עריבות מיוחדת או לא. אז בעצם אני יכול לאכול את כל מה שמכניס? מה אם כן העניין שאומרים כל פעם שיש מקום לעשות גדרים וסייגים בעת האכילה, כגון למנוע את עצמו מכל מיני מאכלים, או לעצור באמצע האכילה וכדומה? הרי לפי מה שדיברנו האכילה היא כל כולה מצוה - כל זמן שאוכלים כפי הצורך ובכוונה הראויה - אז למה צריך לעשות גם בזה גדרים וסייגים?

משפיע: במילים אחרות, אתה שואל מה נקרא 'קדש עצמך במותר לך'? אם אומרים שזה מותר, וזה אפילו נעשה מצוה, אז למה לפרוש מזה?

אברהם יצחק: האמת היא, שלא חשבתי על המימרא הזאת בדיוקא, אבל בעצם זה מה שאני לא מבין. למה באמת צריך להימנע גם מדברים המותרים אם עושים את זה בכדי שיהיה כח לעבוד את השי"ת?

משפיע: אתה שואל טוב מאוד. והתשובה לזה היא ש'קדש עצמך במותר לך' יש בו שתי חלקים, חלק המעשה וחלק המחשבה. עד עכשיו דיברנו על חלק המחשבה, והיינו שאפילו כאשר עושים את הדברים הנצרכים, צריכים לצרף אליהם את המחשבה הראויה, והיינו לחשוב ולזכור שהתכלית של הדברים הנצרכים הוא בשביל עבודת השי"ת, וזה הפירוש של 'בכל דרכיך דעה' כמו שנבחר שולחן ערוך בסיומן ר"ל"א שהזכרנו, שהכוונה 'לדעת' ולזכור את השי"ת בכל פעולה שעושים, ובזה מתקדש המעשה ונעשה מצוה, כמו שמבואר שם.

אבל חוץ מזה יש במצוות 'קדש עצמך' עוד חלק, לפרוש ולהגדיר את עצמו אף מן הדברים המותרים והנצרכים, ולהגדיר את עצמו אף מן הדברים המותרים והנצרכים, ישכח מאפשר לעצמו את כל הדברים המותרים והנצרכים, ישכח לבסוף מהתכלית, ישכח מהכוונה הראויה, ולבסוף ישקע לגמרי בתאוות עולם הזה.

מי בעל הבית

אברהם יצחק: למה זה ככה? מה ההסבר בזה? למה אם אדם

אוכל רק דברים הנצרכים לו, והוא עוד מוסיף כוונה לעבודת השם, יגיע למצב שיסבך לגמרי מהתכלית?

משפיע: כי עיקר המלחמה ועיקר העבודה הוא, מי הוא 'בעל הבית'? מי שולט על מי? זאת אומרת, שכל זמן שהאדם אין לו שום גבול וגדר, ואוכל מכל הבא ליד, אפילו אמנם שהאכילה נצרכת לו לחיות גופו ונפשו, אפילו כשהוא מנסה לחשוב כוונות טובות, סוף כל סוף הוא מוסר את השליטה לחלק הגשמי שבו, וזה עצמו גורם שיאבד את החלק הרוחני והכוונה הנכונה. ובדיוק בשביל זה צריכים כל מיני גדרים, שהגדרים האלו באים לבטא 'בעלות' להגביר את הכח הרוחני שבאדם שיהיה 'מעל' החלק הגשמי ולא נכנע תחתיו, שבמצב כזה יוכל אכן לשלוט מה לאכול ואיך לאכול ולשלוט על המחשבה שתחשוב אכן על התועלת הנכונה.

אברהם יצחק: אז להלכה למעשה: האם המשפיע ממליץ לי להמנע מאכילת 'באדי' או שאר מיני מעדנים, או שאני יכול לאכול את זה בלי להרגיש נקיפות מצפון?

משפיע: לא. אני לא ימנע ממך בכלל מלאכול את זה. כי לדעתי זה נותן לך יישוב הדעת ורוגע כאשר יש מאכלים ערבים ומתוקים. אלא מאי? אם אתה מרגיש שאתה להוט אחרי זה, אם אתה מרגיש שאתה מאבד את השכל כאשר אתה מגיע לזה, יש צורך גדול להימנע ולעשות מפעם לפעם גדרים בזה, לפעמים להימנע בכלל מלאכול את זה, ולפעמים להתמקד זמן מה עד שתתחיל לאכול, והכל בכדי שה'באדי' לא ישתלט עליך; בכדי שהשליטון וההנהגה תהיה ביד החלק הרוחני שלך ולא ביד החלק הגשמי שבו.

כי זה בעצם היסוד של 'קדש עצמך' לא לתת לחלק הגשמי להשתלט עליך; וברגע שיש כל מיני גדרים, אפילו אם הם גדרים קטנים, ואפילו אם בסוף אתה אוכל את זה, אבל זה כבר נותן את כח השליטה לחלק הרוחני ויאפשר לך למדוד כראוי את הצורך הנכון, ויאפשר לך לחשוב את המחשבות הנכונות.

אברהם יצחק: העניין די מובן. אבל המשפיע התחיל ואמר שעיקר המלחמה היא מי הוא בעל הבית, ואני רוצה להבין ברור, מי נלחם עם מי? אני נלחם עם ה'באדי'?

משפיע: לא. אין לנו שום מלחמה עם ה'באדי'. המעמד הזה כשלעצמו אין בו שום בעיה. המלחמה היא בתוכינו פנימה. כי האדם מורכב משני חלקים, גוף ונשמה, ובלשון החסידות זה נקרא נפש הבהמית ונפש האלקית, הנשמה רוצה רק רוחניות ועבודת השם, והגוף רוצה רק גשמיות ותאוות הבלי ולא רוצה בכלל לחשוב מתכלית של אמת. כאשר אנו עוסקים בתורה ועבודה ברור ומוחלט שהנשמה ניצחה והכניעה את הגוף, כי אלו הם דברים שרק הנשמה מעוניינת בהם ולא הגוף. אבל כאשר אנו עוסקים בדברים שגם הגוף מעוניין בהם, ואדרבא, הם דברים השייכים בעצם יותר אל חלק הגוף מאל חלק הנשמה, אפילו אם אנו עושים זאת מצד הנשמה, כי אנו אוכלים בשביל שנוכל לעבוד את השי"ת ולהתקרב לתכלית הנצחית שלנו, אף מתרחשת בזה מלחמה בתוכינו פנימה מי גובר על מי.

ובכדי שלא יהיה מצב שבו ירגיש הגוף שהוא שולט, נצטוונו לקדש עצמינו בגדרים וסייגים, שיזכיר לנו כל הזמן שהחלק הרוחני הוא השולט כאן, והגוף ניתן לנו רק בכדי לשרת את הנשמה והתכלית האמתית. ואת זה עושים בכל גדר וסייג קטן שרק שייך, כמו שאמרנו אם לדוגמא בעת שה'באדי' כבר נמצא על השולחן ונמסה 'להשתלט' עליך, ואתה מחליט שתאכל את זה רק בעוד חמש דקות! כבר הראית כאן 'בעלות', וכבר הזכרת לגוף מי הוא המנהיג כאן ומה הוא התכלית האמתית של האכילה הזאת.

אברהם יצחק: אה, עכשיו ברור מאוד. צריכים להיות שולט, וצריכים לזכור מה התכלית של הצרכים שלנו.

משפיע: ובאופן כזה כל פעולה גשמית מתקדשת ונהיית ממש מצוה.

ברכת מזל טוב
שלוחה בזה ליירדנו החשוב
הרה"ח ר' ישראל מאיר דויטש שליט"א
מחנכי ומבטחי הנכדים שמה לחנך בנא
• תזכור חיים •
לרגל הולדת בת למזל טוב
במכת מרן בעש"ט חתן ולחיה מרת רבקה ונתן ודוריה

ברכת מזל טוב
שלוחה בזה ליירדנו החשוב
הרה"ח ר' אברהם ווייס שליט"א
מחנכי ומבטחי הנכדים שמה לחנך בנא
• תזכור חיים •
לרגל הולדת בת למזל טוב
במכת מרן בעש"ט חתן ולחיה מרת רבקה ונתן ודוריה

חודשי העיניים

מה עומק המשמעות של 'חדשי העיניים'? ❧ איך הקושי והחורבן מסתעף מהארט דרגת ה'עיניים' הזו? ❧ ולמה כל רדפי ק-ה השיגוה דווקא בין המצרים?

הקץ שהם בחי' נוקבא ואז יוצא ומתגלים כל הכוחות בפועל..

ובספיק' מבואר שהשבירה והחורבן שבחדשים אלו, נעוץ אכן בכך שהם 'חדשי העיניים', כי העיניים הם מקום השבירה, והדבר נרמז לגבי שבירת הלחות הראשונה - שארע ב"ז בתמוז - שחז"ל אומרים, שסיבת השבירה היתה, מה שניתנו הלחות בפרהסיא וישלטה בהם העין.

ועומק העניין בזה מקושר עם היסוד שרואים בדברי חז"ל בהרבה מקומות, שיש מושג של 'היזק העין', אשר 'אין הברכה שרואה אלא בדבר הסמוי מן העין'. שכלל שדבר נכנס לראיית העין, הברכה האלקית פחות יכולה לשרות בו.

שהמשמעות של היזק העין הוא, שטבע הנברא הגשמי הוא שכשהוא רואה בעיניו הגשמיים איזה הצלחה או השפעה, הרי הוא רואה אותה באופן מצומצם, אשר גורם לו להרגיש שזה בא על חשבוננו; כמו שהעשירות או המשרה שפלגנו זכה בה 'נלקחה' ממנו. וזאת בגלל שזוהי צורת העולם הגשמי, שהוא עולם מצומצם ומוגבל, שכשארם שוקע אם כן בהסתכלות הגשמית של העולם, ח"ו, הוא מרגיש תמיד שהשפע שנמצא בעולם מצומצם ואינו מספיק לכולם. ולכן ההסתכלות המגושמת עלולה ג"כ לקלקל את ההשפעה בפועל ע"י היזק העין, שעל ידה ההשפעה היתכנס ח"ו תחת המצומצם והדין של העולם, ותופסק מהברכה האלקית השופעת אותה מלמעלה בכל רגע ורגע.

ב

בראיה בעלמא קנה

ופנימיות הענין למה ההיזק תלוי דווקא בעין, ובכח הראיה, כי הגנה מצוין שאינו דומה שמיעה לראיה, שדווקא כאשר רואים את הדבר אז הוא נתפס אצל האדם ומתחבר אליו, מה שאין כן דבר שרק שמע הימנו עדיין אין לו קנין ושביתת בלב האדם, וכדמתאמרי אינשי 'רוחק מן העיניים - רחוק מן הלב'. וכמעט אפשר להגדיר שדבר שאי אפשר לראותו בעיניים הרי הוא כדבר שלא בא לעולם, כיון שלא נתפס עדיין היטב אצל בני העולם, ואכן לכן מצוין שיש כח הקנין בראיה, וכמו שאמרנו (בי"מ קיח) 'הבטת בהפקר קני', כי כל זמן שלא היה מי שראה את הדבר הרי הוא כמי שאינו, וזה שראה את הדבר הרי כמי שהביא את הדבר לעולם, ולכן קנאו והרי הוא שלו.

וזהו ענין כח ההיזק ומיעוט הברכה הנמשך על ידי ראיית העין, מאחר שע"י ראייה זו הגיע הדבר לעולמנו 'עולם המוגבל', ושולט בו כח ההגבלה ואינו שולט בו כח הברכה (שהוא הכח הבלתי מוגבל), מה שאין כן דבר הסמוי מן העין, הרי הוא כמי שלא נמצא עדיין בעולמנו המוגבל, ושורה בו הברכה האלקית הבלתי מוגבל.

ורואים בחוש שכלל שהדבר נמצא יותר אצל האדם יש לו יותר צמצום כלפי הדבר, ולכן האדם דואג מאוד לשמור את נכסיו הנמצאים אצלו, יותר מאשר דאג קודם שהגיע אליו. וכבר התמרמר יהודי יקר שכאשר היה צריך למצוא איזה דבר שיתפרנס ממנו, האמין בה' שימצא לו פרנסה ולא היה צ"כ בראגה, אבל אצל שבסיעתא דשמיא מצא איזה פרנסה והתפרנס הימנו בכבוד, וכאשר שוב לאחר זמן דימה שחבירו קם ומושיג גבולו, נכנס לדאגה גדולה עד שהיה

איתא בספרי המקובלים (מגלה עמוקות אופן ק"ז, ע"פ דברי הזר ח"ב עה: וחי' קע. ועוד הרבה ספיק' האריכו בזה) שכמו שחלקו יעקב ועשיו ביניהם את שתי העולמות, ויעקב נטל לחלקו את העולם הבא ועשיו נטל לחלקו את העוה"ז, כמו כן חלקו ביניהם את חדשי השנה, חציו הוא בחינת עולם הבא חלק יעקב, וחציו הוא בחינת עוה"ז שתחת שליטת עשיו, וסדר החלוקה הוא: חצי הראשון של הקיץ, שהם חדשי ניסן אייר וסיון, הם בסוד עוה"ב והם בחלקו של יעקב, ולכן בחדשים אלו הוא סוד התגלות הקדושה, ובהם יצאנו ממצרים והתעלינו ברום המעלות עד קבלת התורה. ואילו החצי השני של הקיץ מתמוז ואילך, שאנו נמצאים בה עתה, הם בסוד עוה"ז שבו שולט עשיו, שהוא מסטרא דקלי', ולכן בהם גברו ההסתרות, ונחרב הבית ואירעו כל הצרות ל ישראל דקלי'. אמנם על חודש אלול נאמר 'יורד אוחות בעקב עשיו' - שחודש אלול שהוא החודש האחרון המכונה 'העקב' של השנה, אע"פ שהיה ג"כ בחלקו של עשיו, מ"מ - בכח התשובה - אוחוז ותופסו יעקב הימנו והחזירו אל הקדושה, (ובזה שם ח"ב עה: איתא 'ואפילו אב, ט' יום אינון דלילה ולא יתיר, ואתאביר ולא אשתכח', והיינו שאחר תשעה באב שוב אין לעשו שליטה). וסדר זה חוזר חלילה בחודשי החורף, שהחצי הראשון תשרי חשון כסלו, נמסר לחלקו של יעקב, ולכן בהם חלים הימים טובים הקדושים, והרחושי מרחשוון שפוחית, וימי החנוכה המאירים, ולעומת זה החצי השני סבת שבט אדר נמסר לשליטת עשיו, (ועל ר"ח סבת שחל בימי החנוכה הקדושים; איתא שהוא בסוד ראש עשיו שנקצץ הימנו ונכלל בקדושה, ולכן נטמן במערת המכפלה בין ברכי יעקב, ושבו חודש אדר נהפך הוא, ופור המן נהפך לפורנו וחזר אל גבולות הקדושה, ואיתא שכבר מטי' בשבט אין לו שליטה'. ואיתא בספיק' שבחדשי הקיץ מתגלה בפועל את מה שהוכן בעבודת החורף, ולכן עיקר הגילוי וכמו"כ עיקר ההסתר הם דווקא בחודשי הקיץ, ואכמ"ל).

אלא שצריכים להבין מה הוא ענין חלוקה זו, ובמה שייכים ג' חדשים הראשונים לעולם הבא (ואשר לכן בהם היו כל הגילויים האלקיים), לעומת ג' החדשים האחרונים השייכים לעוה"ז, הרי כל י"ב חודש הם חלק ממעגל השנה של העולם, ומה נשתנו אלו מאלו? עוד צריך להבין מה העבודה בחדשים אלו שהם 'בשליטת עשיו', וכי לא נוהג בהם עבודת הקדושה! הם מלחזקו, וביותר צריך להבין מה דמתאמרי בשם צדיקים שבאיזה בחינה דווקא תקופות אלו מסוגלות יותר להתקרב אל הקדושה יותר מבכל השנה, וכמימרא הידועה על הפסוק 'כל רדפי השיגוה בין המצרים', שצדיקים דרשוה ברמז 'כל רדפי - ק-ה השיגוה בין המצרים'.

א

שלטה בה עין

וכדי לקלוט את התמונה ולבוא אל המבט הנכון על חדשים אלו, יש על כך התבטאות המופיעה בכתבי האריז"ל, שחדשים אלו הם 'חדשי העיניים'. ההתבטאות הזאת מזכרת הרבה מאד בספיק' לגבי חדשים אלו, והיא מבוססת על יסוד הדברים המובאים בכתבי האריז"ל, שחדשי השנה מכונים כנגד איברי הראש של האדם, חודש ניסן הוא כנגד הגולגולת, אייר וסיון הם כנגד ב' האוזניים, ותמוז ואב הם כנגד ב' העיניים, ואלול כנגד החוטם. (והדבר החורף הם ג"כ אותו סדר, תשרי הגולגולת, חשון כסלו ב' אוזניים, סבת שבט ב' עיניים, אדר החוטם, אלא שבחודשי החורף הם בחי' דוכרא, כשאו נפעלים הדברים בשורשם, לעומת חדשי

לו קשה להרגיע עצמו, וכאשר התיישב בדבר היה לשחוק בעיני עצמו, איך זה שמתחילה כאשר לא היה לו שום דבר ממנו להתפרנס היה רגוע ובטח בה; ואחר שכבר ראה את יד ה' שעזרו וסייעו עד הנה, איך זה שנכנס כל כך לדאגות שמא יינטל ממנו צינון זה. אמנם באמת היא הנותנת, שדווקא בזה שהדבר הגיע אל רשות האדם הרי הוא נמצא אצלו באופן מצומצם ומוגבל, יותר מכאשר עדיין לא הגיע לידו, שאז היה דבק אל הדבר באופן של ברכה בלתי מוגבלת, וממילא לא היה לו דאגות, ופרגן בכל ליבו לחבריו, מבלי לחשוש שייער ויחסר לו מכח טובתם, ורק כאשר הדברים מתגלים בפועל בעולם אז מתחיל לקנאות ולדאוג, וכל זה נכלל באמרם ז"ל 'מרבה נכסים מרבד דאגה'.

וככל שיראה את הטובה בעיניו יותר, אז הקנאה והדאגה יתגברו ביותר, כיון שהטבע הוא כל עוד שהדבר לא נכנס אל מקום שהעין שולטת, עדיין אין לאדם קנין וחבור שלם אל הדבר, וממילא הוא עדיין למעלה מההסתכלות המצומצמת והדאגנית של העולם הגשמי. ולכן היו שסברו כן גם לגבי פרנסה, שגם אם אסור לחיות כמופקר, צריך גם שלא לחיות בחשבון מדויק יותר מדי, כדי שלא ליכנס ע"י כך יותר מדי להסתכלות של צמצום, שהיא יכולה להפריע לנו מלחיות עם נביעת הברכה האלקית השופעת את פרנסתנו בכל רגע.

ג

התפשטות השפע לעולם

וזה אכן סוד הקושי המיוחד של חדשים אלו, כי הגה השפע האלוך מתחיל להשתלשל ולהתפשט מחודש הראשון הוא חודש ניסן, ומתחילה השפע עדיין פשוט ומופשט, וזהו סוד חודש ניסן שהוא בבחי' גולגולתא, שהוא הכתר והמחין הנמצאים בו, ואז עדיין האור רוחני לגמרי והוא בבחי' עוה"ב, ובחודש אייר וסיון מתחיל השפע להתגלות יותר, אמנם הוא עדיין בסוד שמיעת אוזן, ועדיין נשאר ברוחניותו, שכידוע כח השמיעה הוא רק ענין של הבלים רוחניים הנכנסים לאוזן, ועד"ז בחודשים אלו בני ישראל דבקים ברוחניות של העולם, אבל בחודשי תמוז ואב; שוב משתלשל השפע עד בפועל ממש בעולם, ולזה הם בסוד חודשי העיניים, כי רק כאשר הדבר בא לכדי ראיית עין, אז הוא נתפס היטב לבני העולם וכמי שבא לעולם.

וזהו הענין שמשם הוריד את הלחות מן השמים לעולמנו בחודש תמוז, כי בחודש זה אור העליון מתפשט לתחתונים בפועל ויורד עד לעוה"ז ממש. וכן מצוין שליוחזקאל (יחזקאל א א) נפתחו השמים וראה מראות אלקים - סוד המרכבה העליונה, דווקא בחודש תמוז, ואיתא בזה"ק שאז ירד המרכבה עד לבלב ושם צפה יחזקאל במרכבה, וכמא"כ (שם) 'ואני בתוך הגולה על נהר כבר', כי זה כח חדשים אלו שיתפשט האור לעולם.

אלא שהתפשטות זו לעולם הגבול יש בו סכנה, כי אז הכוחות של ה'לעומת זה' יכולים להיות להם אחיזה, וזהו ענין שליטת עשיו בחדשים אלו, שכיון שבא השפע ליד גילוי בפועל, ונתפס בלבושי העולם, יכול עשיו וכוחות הסטרא אחרא להיאחז בו ולבלבל את האדם, אם בגאווה או בקנאה ודאגות היפך האמונה, ויכולים להפיל את האדם, ולגרורו שבידה וחורבן ח"ו.

המשך בעמוד ו

ה ש ב ו ע :

שיחה רוחנית עם

הגה"ח רבי בן ציון אפר"י שליט"א

שיחה גלוית לב עם

הגה"ח רבי אהרן בריי"ע שליט"א

ניתן לשמוע את הדאיות הקודמים וכל ההדעות של הקמפיין בקו 'קול דודי' שלוחה 55 ואח"כ 2

0722.531.385

קו 'קול דודי'

המשפיעים פותחים לב

באופן חסר תקדים:

המשפיעים שליט"א מתיישבים לשיחות פתוחות

הפעם, לא על בחינות נפלאות וסוגיות עמוקות, אלא על כל מה שקורה מאחורי הקלעים של 'קול דודי'

שמחה בהישגים

הרגע המאושר. כמובן, שלא יישאר לך זמן בכלל לחשוב שאתה יותר מהשני. קודם כל, כי אתה זוכר שמה שאתה זוכה לזה זה בכלל 'חידוש' וחסד ה', ושנית, כי כשאדם עוסק עם הערך עצמו, אין לו זמן לחשוב על כך שלמישהו אחר יש את זה או אין את זה. קח למשל אדם ששיוע לרפואה, וכשזכה לרפואה, אין לו את הפנאי לחשוב בכלל אם מישהו אחר לא זכה. הוא שמח על רפואתו שלו.

ד.

כשאדם מגיע להבנה שהכל 'חידוש' והכל מתנת שמים, אז השמחה אינה נשארת שמחה סתמית, אלא הופכת **לשמחה כפולה ומכופלת**.

ולמה? מפני שמעתה, לא רק עצם הדבר משמח אותו, כמו למשל סיום המקצוע, או להבדיל המיליון דולר, אלא גם העובדה שהבורא יתברך אוהב אותו וחומל עליו וחושב עליו ומעניק לו מתנה שכזו!

זאת אומרת, שכשאדם שמח מצד האמת, מצד הערך של הדבר, הוא לא שמח רק על ה'מתנה', אלא גם על ה'נותן'. הוא זוכר כל הזמן שיש כאן 'נותן' שאוהב אותו. וכך למשל תיגש אתה לסיום המקצוע הבא, לא רק בשמחה הגדולה בכך שזכית לסיים 'חושן משפט' על כל עוצם הדביקות בהשי"ת שבו, אלא גם על כך שהקב"ה אוהב אותך ומרחם עליך ונותן לך את המתנה הזאת בגדול רחמי וחסדיו. כך שעצם המתנה מביאה אותך לקרבת ודביקות השי"ת.

ושמחה זו עולה על כלונה, וגוברת על השמחה של ה'מתנה' גופא. כי למשל, זה שקיבלת 'מתנה' מחברך הטוב היא שמחה אחת, אבל זה שגילה לך כמה הוא אוהב אותך והבנת כמה יש לך חבר טוב, היא שמחה הרבה יותר גדולה. וקל וחומר יניו של קל וחומר באהבת ורחמי השי"ת אליך.

ה.

יש לציין, שלא רק ההסתכלות של ה'חידוש' וה'מתנה' באה מצד הנשמה, כמובן מאליו (שהרי הגוף טוען שהכל מגיע לו וכולו ישות כפירה וגאווה) - אלא גם ההסתכלות של ה'ערך' באה מצד הנשמה, וזה בלתי אפשרי מצד הגוף.

כלומר, אם האדם ינסה להסתכל מצד הגוף והנפש הבהמית, הוא לא יוכל לשמוח עם הערך של המיליון דולר. כי הגוף הוא בעל גאווה מעולם הישות והשקר, והוא רואה רק את הקידום האישי שלו, והוא לא יכול להסתכל על משהו אחר. לכן, השאלה של המיליון דולר היא אך ורק כמה הוא קיבל קידום אישי. זה שהוא יכול לקנות דירה ולהתפרנס ברווח כרצון השי"ת, מצד עצם הדבר עצמו - עוד לא מספיק. רק כשזה משהו שאין לאחרים, או שזה הישג גדול בעולם ההישגיות - זה נחשב. אם לא זה פשוט לא נחשב כלל...

וכפי שהובן באריכות, זה עצמו גורם שהוא לא יוכל לשמוח כלל... לעומת זאת הנשמה, יש לה **הסתכלות אמיתית**. היא לא עסוקה דווקא להרוויח, היא מסתכלת על כל דבר מצד ערכו האמיתי, ואם יש במיליון דולר כדי דירה ופרנסה ברווח, זה באמת שווה דירה ופרנסה ברווח, שנדרשים לו לאדם כדי לעבדו יתברך, וזה באמת מביא לשלימות מסוימת, וכך זה גם מביא לשמחה.

זה נוגע גם בסיום מקצוע. לגוף לא מעניין שהמקצוע הזה מאוד קדוש ונשגב, הוא שואל את עצמו: בכמה נהיית חשוב ומקודם יותר? לכן האופציות שלו הן גרועות אחת יותר מהשנייה. או לשמוח עם כיבוש היעד - שזה משהו מספק מעט אבל לא באמת, או לשמוח עם השווי יותר מאחרים - שזה משהו מאמלל ומעצב ביותר. אבל הנשמה לא מסתכלת על זה, היא מסתכלת על ידיעת התורה, על דביקות נצחית בהשי"ת, ובנוסף לכך על ה'חידוש' וה'מתנה' שבדבר, ולכן היא באה לשמחה אמיתית.

בהצלחה ובסייעתא דשמיא!

מכירים בזה, מה זה נחשב בכלל... כמו כן, כל רגע מישוה יכול להצליח יותר, ואז 'נגמרה ההצלחה שלו'. זוהי מציאות חריפה מאוד של 'צורך לבריות'... ב. המציאות היא שאין לו שמחה כלל, משום שכאמור שמחה היא עם הצלחה ושלימות שקיבלת, והוא לא ממוקד בזה בכלל.

ב.

כדי לבוא אל הפתרון לכך, יש לנו להתעמק ולהתבונן: **למה באמת אנשים מנסים למצוא את השמחה בכך שהם יותר שווים מהסביבה, או בכיבוש היעד?**

התשובה היא, כי שמחה בנויה על משהו נוסף. מקודם אמרנו שהשמחה בנויה על הכרת הערך והמעלה של הדבר שקיבלת, אבל ישנו עוד תנאי שנדרש לשמחה: שהדבר יהיה **חידוש**. אנשים נושמים כל רגע, והם יודעים ומכירים איזה ערך עצום יש בכל נשימה, אבל זה לא מביא להם שמחה. כי צריכים שזה יהיה חידוש, משהו יותר, משהו שמעבר לסטנדרט.

הוי אומר: שמחה בנויה על שני תנאים - א. ערך. ב. חידוש.

מה שקורה, שאנשים מחפשים את החידוש בכל דבר. ולכן, לא נראה להם שיש מה לשמוח עם מיליון דולר. בפרט אם למשל הוא אדם שיש לו כבר חמישים מיליון דולר, מה באמת מוסיף לו עוד מיליון דולר? רק זה שיש לו מיליון אחד יותר מגרונו... או שהוא כבש כאן יעד נוסף של עושר. אלו שתי אופציות שכאמור אינן יכולות להביא שמחה, משום שאם אכן יש בהן 'חידוש', הרי ש'ערך' אין בהן...

זאת אומרת: באותו רגע שהאדם חיפש את ה'חידוש' כדי להשיג את השמחה, הוא הפסיד את ה'ערך' שעליו בנויה השמחה...

הדבר נכון גם לגבי הסיום שערכת. יכול להיות שחיפשת את ה'חידוש' שבסיום, והגעת ל'חידוש' זה שרק אתה סיימת את המקצוע לעומת חברך שלא סיימו. הבעיה: ברגע זה איבדת את ה'ערך', שכן לא שמחת כלל עם ה'ערך' של עצם הסיום, לא הרגשת כלל שקיבלת כאן שלימות מסוימת של ידיעה נפלאה בתורה הקדושה. הרגשת שאתה יותר מהחברים שלך, וזה משהו שהוא עומד על כרעי חגבים. אין בזה שום ערך ומעלה שישלימו אותך, וזה גם יכול להסתיים כל רגע. בקיצור: חיפשת 'חידוש' ואיבדת את ה'ערך'.

נשאלת אם כן השאלה: איך משיגים את שתי הציפורים בכריכה אחת? **איך לא מאבדים את ה'ערך' למרות ה'חידוש'?**

ג.

התשובה היא, שאצל יהודי, כל דבר הוא 'חידוש'!

יהודי שיועד שאינו זכאי לכלום, והוא רק מקבל שפע עצום מחסדי השי"ת, ושום דבר אינו מובן מאליו, והכל ברוב רחמי וחסדי יתברך אשר מרעיף עלינו בלי שום גבול ובלי שום סיבה, רואה בדרך ממילא בכל מה שהוא זוכה ומקבל על אדמות 'חידוש' אחד גדול.

כך שאצל כל יהודי, כל דבר שיש לו ערך - וכל דבר באמת יש לו ערך - יש לו גם 'חידוש'!

כי כל מה שרק יש לו זה מתנת שמים, בלתי מובנת מאליה כלל. הכל זה חסד ה' ורחמי הגדולים, מבלי שנהיה ראויים לזה כלל. הכל זה חידוש אחד גדול!

ובכן, למשל בדוגמא שלנו. מלבד זה שאתה צריך לגשת לסיום מקצוע עם הכרת ה'ערך' העצום שבמקצוע זה, מקצוע של תורה הקדושה, מקצוע של חכמתו ורצונו יתברך, מקצוע שמדבק אותך בהשי"ת בדביקות שאין למעלה הימנה - אתה צריך צריך גם לזכור איזה 'חידוש' יש בדבר. כמה חסדי השי"ת יש בכך שזכית לכך, כמה חסדים יש בכשרונות שנתן לך, בתנאים שהעמיד לך, ובכל מה שסיבב כדי שתגיע לרגע הזה.

אם יהיו לך את שני הסעיפים הללו, אין ספק שאתה תבוא לשמחה פורצת גבולות וגלי התרגשות יציפו את לבך לנוכח

שאלה:

זכיתי לערוך סיום על מקצוע חשוב בתורה, וערכתי את הסיום ברוב עם הדרת מלך, ואף הזמנתי את חברי ומכירי. אך למעשה היה הסיום עבורי סיוט כפול שלכאורה סותר עצמו מיניה וביה. מצד אחד, הרגשתי שאני מתגאה על חבריי שלא זכו לסיום זה, וזה הציק לי מאוד שהסיום מביא אותי לגאווה שכזו. מצד שני, אני בעצמי לא הרגשתי שום שמחה בסיום אלו זכיתי. איך אתם יכולים לפתור לי את החידה הזאת, ומה עליי לעשות כדי להשתנות בעניינים אלו?

תשובה:

התשובה המעניינת היא שהדברים קשורים זה בזה. המדידה של עצמך מול חבריך, היא עצמה שגולה ממך את השמחה. ואמנם כדי להבין את הדברים, נצטרך להרחיב קצת את הדברים בס"ד.

א.

כשאדם מגיע להישג מסוים, הוא יכול להתמקד בשלשה מיני זוויות ראייה. **א.** הוא יכול לשמוח עם הערך והמעלה של הדבר אותו השיג. **ב.** הוא יכול לשמוח עם העובדה שהוא כבש יעד והשיג הישג. **ג.** הוא יכול לשמוח עם זה שהוא שווה יותר מאחרים. למשל: אדם הרוויח בעיסקה מיליון דולר - הוא יכול לשמוח עם הערך שהכסף ביא לו, נניח שיוכל לקנות לעצמו דירה ולפרנס את ביתו, הוא יכול לשמוח עם העובדה שהוא כבש יעד גדול שכזה, והוא יכול לשמוח עם זה שיש לו יותר כסף מכל החברים שלו...

עכשיו, הבה נבחן, מי מביניהם ישמח באמת?

אז קודם כל צריך לשים לב, מניין באה השמחה? והתשובה היא שהשמחה היא התוצאה של שלימות. הסיבה שאדם אינו יכול לשמוח, היא כי חסר לו דברים. תנוקות עצובים, כי לא חסר להם שום דבר. אנשים עצובים כי חסר להם דברים. כשאדם מרגיש שנתמלא לו חסר וקיבל שלימות מסוימת - הוא מגיע לשמחה.

עתה נעבור על פני שלשת ה'שמחים', ונבדוק מי יש לו באמת שמחה...

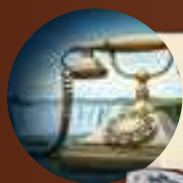
זה שמח על שיש לו יותר מהחברים שלו, אינו יכול להיות שמח. שהרי הוא תלוי לגמרי במצב החברים שלו... כל רגע יכול אחד החברים להרוויח גם כן מיליון דולר, ואז הוא איבד את כל השלימות שלו. אין לך אם כן שלימות חסרונית כל כך. אדם כזה שהצלחתו היא בגלל עדיפותו על פני חבריו - הוא פשוט אומלל. מאותו רגע שהוא נכנס אל ה'שמחה' - הוא כבר רכש את העצבות.

ההוא ששמח שהוא כבש יעד, אומנם מגיע לסיפוק מסוים כשהוא מסמן את היי, אבל למעשה, הוא שואל את עצמו מיד: למה לא כבשתי יעד יותר גדול? 'יש לו מנה' - רוצה מאתיים... אם הרווחתי מיליון דולר, אז הייתי צריך להרוויח שני מיליון. כך שלמעשה הוא אומנם מספק מכיבוש היעד, אבל כואב בבת אחת שהיעד היה מדי קטן.

מי כן שמח? זה שמסתכל על ההישג רק מצד הערך שבו. אם יש לו עכשיו מיליון דולר לקנות דירה ולפרנס את ביתו ולשבת במנוחה על התורה ועל העבודה, אז זה פשוט נתן לו שלימות. הוא לא צריך שזה יהיה נחשב הישג ויעד, הוא לא צריך שלחברים שלו לא יהיה את זה. זה חשוב יען זה חשוב, וזו שלימות יען זו שלימות. הוא מגיע לשמחה.

ועל כך נאמר "איזהו עשיר השמח בחלקו", מי שמח בחלקו, בערך שנוסף לו, הוא עשיר. מי שמח עם ההישג שלו, לא יכול לשמוח באמת, כי ההישג היה יכול גדול יותר. ובוודאי ובוודאי מי שרק שמח עם מה שיש לו ביחס לשני - אין לו שמחה כלל. החסרון שלו כפול: א. השמחה וההצלחה שלו היא בעצם בחוסר ההצלחה של השני, וזה כמובן נתון בפחד מתמיד, כי קודם כל לא כולם מכירים בזה... ואם לא

מעיינות של אור!

הקו הדדי
קול דודי
10 משיקים חשבים שליט"א
10 חב"י מערכת

גליון 'יחידתי' בלשח"ק
4 משיקים חשבים שליט"א
6 חב"ים חב"י מערכת 5 ענבי מערכת
הפצה: חומות מפרצים בגל החיץ

גליון 'יחידתי' באדיש
5 משיקים חב"י מערכת

מפעל 'הסדר היומי' בחסידות' ומכון ביאור החסידות
5 משיקים חשבים שליט"א
10 חב"ים חב"י מערכת 5 ענבי מערכת
הפצה: חומות מפרצים בגל החיץ

הוצאת ספרים וקונטרסי חסידות לחגים
6 חב"י מערכת 5 ענבי מערכת

שיעורים והתוודויות
משיקים חשבים שליט"א
5 ענבי מערכת

ועד עשרות פעולות מגנות להפצת אור החסידות

עולמות של הפצת חסידות זקוקים לך!

למען קוב"ה
וכנסת ישראל,
הושענא!

עושים שותפות ב'קול דודי' · מתקשרים עכשיו:

02.994.88.11

'לילא דנשמא' ליל שישי עם משפיעי 'קול דודי'

מתנה בלעדית: ספרי 'קול דודי' החודשים

השותפות הקבועה שלי ליחדך באהבה

מאיר

72 ₪

36 חודשים

מדור בגליון 'יחידתי' + שיעור בקו 'קול דודי'

זכות להעניק חיובי להאזין רכבות יחידים באור חש"ת

מתנת הערכה:

6 מתוך ספרי קול דודי לבחירה*

מחיה

104 ₪

36 חודשים

מדור בגליון 'יחידתי' (או יום בסדר היומי בחסידות) + פארברענגען בקו 'קול דודי'

זכות להעניק חיובי להאזין רכבות יחידים באור חש"ת

מתנת הערכה:

12 מתוך ספרי קול דודי לבחירה*

שוותף

180 ₪

36 חודשים

פטרון השבוע בגליון 'יחידתי' + פארברענגען בקו 'קול דודי'

זכות להעניק חיובי להאזין רכבות יחידים באור חש"ת

מתנת הערכה:

השתתפות בלילא דנשמא

כל ספרי קול דודי*

(שווי של כ-700 ₪)

בב' ישראל צדך איתך במשפיעי!

מיוחד לשותף: תוכל להקים מקודת הפצה באזור מגוריך!

תהיה שותף במהפכת האור!

שלא ייבש המעיין! עושים שותפות ב'קול דודי' · מתקשרים עכשיו:

02.994.88.11

*בשנה הבאה יופיעו בע"ה קרוב 7-10 ספרים חדשים

ברכה מחיה נפשות

יענקל שכב על קרקע הבונקר הטחוב כמו חצי מת. השקיעות ובלטות של הקרקע החפורה בעומק האדמה דוקרים בגבו, אך כבר אין לו כח לקום.

הוא מסתכל אל עיניהם הכבובות של חבריו לבונקר. האנשים המצטופפים כבר גם הם כמוהו בגיהינם עלי אדמות זוה, ביומיים האחרונים. מאה איש בבונקר שנועד לעשרים בקושי, צפופים כבר יומיים מתחת לאדמה ללא אוכל וללא שתייה, בטח ובחוס בלתי נסבל, תוך שאזניהם דרוכות אל קולות הירייה האימתניות החודרות מן הרחוב.

הם יודעים היטב את משמעותן הנוראית של היריות האלו. כדורי המוות ששליחי השטן הנאצי יורים ללא הפסקה, כי הרי האויב המושבע של העם היהודי גם תוך כדי גסיסתו, שש לרצוח כל יהודי שנקלע לנגד עיניו, וחיצי המוות עלולים להגיע אף אליהם ברגע שייחשפו אל עיניהם השטניות ח"ו.

בטנו של יענקל דוקר מרעב, וראשו מסתובב מכאב. הוא כבר מתחיל לפקפק איפה הסכנה גדולה יותר, האם סכנת הגויעה בצמא בתוך הבונקר או סכנת הנאצים שבחוץ. הם יודעים שהתבוסה של הנאצים כבר קרובה מתמיד, אך יענקל מרגיש שהוא כבר לא מסוגל. גם לשבת עוד יום אחד נוסף בבונקר הנוראי הזה, נראית לו סכנת חיים מוחשית.

יענקל הרים עצמו מהקרקע ללא כח, והחל לפלס דרכו אל עבר רבו הגדול הרב מנייטרא הגאון ר' שמואל דוד אונגאר זצוק"ל שנמצא עמם בבונקר, לשמוע את דעתו הקדושה על המצב. הוא פוסע בזירות באפולולית הבונקר בין הציבור

המעונה על סף העילפון, ואז הוא מגיע אל מול פני הגאון, ולבו מנתר ממקומו.

מראה פניו המזויע של הגאון ר' שמואל דוד הספיקו לו. הוא הבין שעוד כמה שעות כאן הגאון עלול כבר להיות כאן אחרי יציאת נשמה רח"ל. יענקל כבר לא שאל שאלות, ורק ציפה לרגע שהקולות מבחוץ ישככו קימעא, ואז השתחל אל הרחוב המסוכן.

כעבור שעה קלה עמד יענקל על סף הבונקר עם אוצר שלא יסולא בפז: שק תפוחי אדמה וכד גדול של מים. בהשתלשלות פלאית של השגחה פרטית שהיריעה קצרה מלפרט, הצליח להשיג את האוצר מציל החיים.

הוא נכנס אל הבונקר עם השק והכד, כשהשכחה הסמיכה השוררת מתייצבת לטובתו שאחיו מצי הרעב לא יבחינו בו ברגע הראשון ויעשו ממנו פסח מעוכין.

הוא נגש מקודם אל הרב מנייטרא, ושם לפניו כמה תפוחי אדמה בלתי מבושלים, וכוס של מים.

אך כבר ברגע הבא הספיקו תושבי הבונקר להבחין ביענקל ובשק, והחטיפה התחילה; ברגע הראשון ניסה עדיין יענקל לשלוט על המצב, לאחוז בשק, ולחלק לכולם בשווה. אך תיכף הבין שאחרי יומיים נוראיים כאלו אין כבר למי לדבר. נפוחי

הרעב החלו לדקור ולנגוס בשק מכל הצדדים, יענקל חטף ונגס גם הוא בתפוח אדמה אחד לנפשו הרעבה.

לעולם לא נוכל לצייר בשכלנו אפס קצהו ממצבם הנורא של אחינו המעונים במצור ובמצוק באימת מוות ובחרפת רעב של שנות הזעם, וההרגשה הנוראה של חייך

אכפת לך ש'קול דודי יושירך?
שים לב, אין לנו דרך להגיע אליך!
הדרך היחידה לגדום לך היא פשוט להרים לנו טלפון
02.994.88.11
ובחצי נשליך לך את האדמה

תלויים לך מנגד, הרי בתפוחי אדמה אלו תלוי ועומד עצם חיותם וקיומם, ואכן כעבור רגעים אחדים כבר לא נשאר זכר של תפוח אדמה וטיפת מים בכל הבונקר.

משגמר יענקל להשיב את נפשו, סובב פניו לראות את מצבו של הגאון מנייטרא. לגודל התדהמה הבחין שהגאון לא נגע

עדיין בתפוחי האדמה שלפניו. פניו של הגאון כבר היו טובות יותר משום מה, הצבע שב אל פניו מרגע לרגע עוד לפני שטעם ממה שלפניו, ויענקל הבחין שהוא ממלמל משהו.

יענקל רכן אל הגאון לשמוע מה ירצה. ואז שמע את הגאון משתפך בהתרגשות:

"תפוח אדמה אחרי יומיים של רעב! כבר כמעט גווענו כאן ברעב ובצמא. מי היה מאמין שיגיע לכאן עכשיו תפוח אדמה שלם, טרי ומזין?"

"שהרבי יאכל" ניסה יענקל להאיש. אך הגאון לא יכול להתנתק מההתרגשות האופפת אותו "איך אפשר להודות לה' על חסד כזה? איך אפשר לגשת אל ברכת בורא פרי האדמה הזו? זה הרי כלל וכלל לא פרי האדמה רגיל! זה פרי האדמה שבא אחרי יומיים של רעב! פרי האדמה שהשי"ת נותן לי בזה את חיי כפשוטו" כל כולו דבוק ב'בורא' וכמעט ששכח מ'פרי האדמה'.

עיניו של הגאון נעוצות בתפוחי האדמה שמולו, כשבלבו מוסיף לעלות על גדותיו מרגע לרגע. רק אחרי זמן רב של התרגשות,

הוא פותח ומברך בקול נרגש 'ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם, בורא פרי האדמה! והעידו יוצאי הבונקר, שמי שלא שמע את אותה ברכת בורא פרי האדמה של הגאון מנייטרא, לא עמד מימיו על עומק משמעותה של ברכה.

מקור: מאמרי חידוץ (להנ"צ ר' צבי מאיר זילברביט שליט"א, ע"פ מלי ראשון של אחר העובדים).

להתבונן / המשך

המשך מעמוד ג

וזהו ענין השמירה יתירה שצריך האדם להישמר בכל דבר ששולטת בו העין, כי אז השפע נתפס חזק בלבוש העולם, והוא סכנה ח"ו שלא יתאחזו בו כוחות הקליפה ח"ו, ויבלבלו אותו מהאמונה, ויבאוהו לידי צמצום וישות וגבול, וזהו סוד הפוסק 'ענין עיני ירדה מים' כי כל מקום שיש שליטת העין, נאחזים הקלי' ויש שם צער ובכיה.

ד

טוב עין הוא יברך

אמנם גם את העוה"צ ברא השי"ת ולכבודו ברא, והכוונה העליונה הוא דווקא שהשפע תתפשט ותתגלה אל הפועל בעולם, שדווקא בזה יתגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחידו כי פי ה' דיבר, ואכן לעתיד לבוא יתהפכו ימים אלו לטובה ודווקא בהם יהא הגילויים היותר גדולים בבחי' 'כי עין בעין יראו', שיהא התגלות אלוקותו בעולם הזה ממש, ויאתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו.

ועל זה העבודה בימים אלו להתגבר על הצמצום שמביא כח הראיה, ולהתדבק באמונה, ואז מאירים את העיניים, ועל זה מצינו "טוב עין הוא יברך" ודרשו חז"ל 'אל תקרי יבורך אלא יברך', כי על ידי

ובא לידי חרבן רח"ל, ולכן רואים בחוש שהאדם הנמשך רח"ל אחרי ראיית עיניו מרגיש ריקנות רח"ל, והעבודה בימים אלו לשמור על העיניים, ובזה אנו דבקים בפנימיות הטובה.

ועל זה דרשו צדיקים 'כל דרפי ק-ה השיגה בין המצרים', כי דווקא בימים אלו הזמן גרמא לעורר גילוי אלוקותו ית' בפועל בעולם, כאשר הזמן גרמא להמשך השפע האלוקי עד לעוה"צ ממש, שזהו עיקר כוונה העליונה, אלא שעל זה צריכים לבקש ולרדוף אחר ה' אלוקינו, להתגבר על הצמצומים של העוה"צ ושל כח הראיה, שלא להתחבר לחיצוניות השפע, הנמשך ממראה העיניים, ולהסיר הקנאה והדאגה מהלב, ולהיות טוב עין הוא יברך, ובזה מאיר אור אלוקותו עד למטה בעוה"צ עדי נוכח לעין בעין יראו בשוב ה' ציון בב"א.

מעובד מתוך שינוי הקבוע של המשפיע הגד"ח ר' בן ציון אפל שליט"א

דשפיה / כללי וחצי קודש ממאורי החסידות

השי"ת משפיע כח התחדשות מן השמים, זכה אדם נוטל ההתחדשות לעבודת ה', לא זכה אז הוא הולך לדברי עולם הזה.

הרח"ק החידושי הרי"ם זי"ע ('ליקוטי הרי"ם' עבודת ה')

למה שלא יהיה רוטשילד אחד שמשלם את הכל?!...

מתוך השיחה הפתוחה שנערכה עם המשפיע הגה"ח ר' נפתלי ערלאנגער שליט"א לקראת המגבית

ניתן להאזין ב'קול דודי' שלווחה 55 ואח"כ 2

הדבר הזול ביותר - לדבר היקר ביותר

אגיד את זה ככה. כסף זה הדבר הזול ביותר וזה גם הדבר היקר ביותר. זה הדבר היקר ביותר כי לכל דבר חייבים כסף, להרצת התורה, להפצת חסידות, לגמילות חסדים - אי אפשר לזוז בלי כסף. וזה גם הזול ביותר כידוע, כסף בא וכסף הולך, 'געלט קומט געלט גייט' וכולם מסתדרים בסוף עם הכסף שהם צריכים. כך שאנחנו לוקחים את הכסף הזול ועושים אותו יקר מאוד. זה זול בשבילנו, זה נהיה יקר מאוד.

כי למעשה, בלי כסף אי אפשר לעשות כלום. אין לנו כסף מאיזה נגיד שישלם את הכל, ואני מסופק אם באמת ראוי שיהיה. הרבה פעמים חושבים שהלואי שהיה נגיד אחד שהיה נושא בעול כל ההוצאות וכו', אך אני לא בטוח שזה מה שהשי"ת רוצה. המציאות מוכיחה שהשי"ת רוצה שהציבור שנהנה מ'קול דודי', הוא עצמו גם יזכה לזכות הנוראה להחזיק את זה.

נראה לי שישנן שתי סיבות לזה. קודם כל, פשוט משום שאין גמילות חסד גדולה מזו עם השכינה הקדושה, אין גמילות חסד גדולה מזו עם השי"ת כביכול, אין גמילות חסד גדולה מזו עם יהודים - מלהביא את השי"ת באופן כה מאיר וברור בעולם כמו ש'קול דודי' עושה. זה פשוט נפלא כיצד בכמה גרושים אפשר לרומם ולהאיר יהודים. צריך להבין שמההארה הזאת יוצאים כל הדברים הטובים, יוצאת תורה, יוצאת תפילה, יוצאת התגברות על התאוות, יוצאת קדושת שבת וקדושת יום טוב, וכולי וכולי. וזה גם כולל פדיון שבויים והשכנת שלום בית ועוד כל מיני חסדים מרובים שזה מביא. כי אור החסידות מאיר את האדם לגמרי. לא להאמין. לא קל לתת כסף אך הריווח שאפשר להגיע בזה, אין מילים במה שאפשר להגיע בכמה גרושים.

ולכן אומר השי"ת, למה שנגיד אחד יזכה לעצמו את כל הזכות הזו! אדרבה, השי"ת רוצה בדווקא ליתן את הזכות הנוראה הזו לאלפי יהודים.

הזוהר הקדוש מגלה: התשלום מאפשר לך לקלוט את האור!

אך יש כאן עניין פנימי יותר, שזה היסוד מה שמובא בזוה"ק בפרשת תרומה, שקדושה עולה כסף. שלכן ציווה השי"ת שישראל ירימו נדבתם להקמת המשכן, כי אי אפשר לקנות קדושה בחינם, 'למגנא', וכדי שהאור האלקי יומשך חייבים לשלם על זה 'באגר שלים', כי אז מסתלקת אחיזת הקליפה, והאור נמשך ביתר שאת וביתר עוז. הדברים הללו מוזכרים גם בשאר מקומות "קנה לך חבר", "אמת קנה", שרוחניות צריכים לקנות בדווקא.

זה מסתם אחד מהחשבונות שהשי"ת עושה שאין כאן גביר, אלא כולם ישתתפו בתמיכה, כי כשמשלמים על זה זה חלק מהתועלת. אמנם מצדנו, מצד 'קול דודי', אנו מחוייבים לתת הכל בחינם, כי "מה אני בחינם אף אתם בחינם", וכמו שהשי"ת נותן במתנה בחינם גם אנו צריכים למסור את זה כך. אך מצד שני השי"ת מסבב שהמקבלים והנהנים אמנם לא ישלמו במישרין, אך תהיה להם אפשרות של תשלום כזה בשביל שיהודי אחר יקבל את אור החסידות, שהתשלום הזה גורם שהוא יקנה את זה בצורה אחרת לגמרי, כי זה דבר שמשלמים על זה.

ואני לא מדבר כאן על עניין חיצוני, שיש שיאמרו את

זה גם על רופא, שכשמישהו הולך לרופא ומשלם לו, הרפואה מצליחה יותר, שאת זה צריכים הרופאים להוכיח שזה נכון... אני מדבר על עניין פנימי, שהזוהר הקדוש מגלה, שכדי שקדושה תצליח לפעול למטה ולגבור על החיצונים. זה בא רק באגר שלים. וההשפעה האלקית אחרי שמשלמים זו השפעה בצורה אחרת לגמרי.

כי מלבד ממה שיהודי לומד תורה ועוסק בעבודת השי"ת, הוא צריך לשלם על זה, שאז מסתלקת כל אחיזה של חיצוניות וקליפה, והקדושה מתגלה בתוקף רב ביתר שאת.

ובאותיות של קבלה, המשמעות בדברי הזוהר הקדוש היא שכשיש העלאת מ"ן יש המשכת מ"ד. כשנותנים כסף, שזה החיות של העולם הגשמי, ומעלים את זה לקדושה, אז ההשפעה שנשפעת מלמעלה היא ביתר שאת ועוז ובתוקף עצום כאן למטה, הרבה יותר באיכות ובתועלת.

אז הפעילים היו רוצים לעסוק רק בהפצה, ושהכסף יבא מעצמו, אך השי"ת עשה סדר, שיש 'מתנות כהונה', והמשמעות שב'מתנות כהונה' היא שמעלת הכהונה מתבטאת דווקא כשמשלמים על זה. כיון שהכהנים הם אלו שמשפיעים שפע פנימי לכלל ישראל, צריך שכלל ישראל יעריך וירומם את העניין, שזה אתה מבטא כשאתה משלם על זה, וכך בא אליך השפע בתוקף. וכשם שבכהונה כך גם בתורה זה כך, ו'קול דודי' זה לא רק תורה אלא גילוי אלקות, שהיא סם החיים שבתורה, זה 'קול דודי', ואת זה צריך לקנות. לשלם על זה.

הסיבה ש'קול דודי' זקוק לך - כדי שאתה תקבל אור

אמנם, נחזור שוב, שאף אחד לא רצה את זה, לבקש כסף על כל החסדים האלו, וכל העוסקים בעבודת הקודש היו רוצים להשפיע טוב וטוב לעזור ליהודים, ולא להזדקק לפנות לציבור הנגידים ולבקש כסף, אך השי"ת רוצה שיהיה חיבור בין המשי"ע למקבל, ולכן זה בא באופן כזה.

וכמו שאנשים נוסעים לחו"ל

לגייס כספים כדי לחתן את הילדים, ובני חו"ל חושבים שהם עושים טובה למשולחים מארץ ישראל, אך באמת שהשי"ת רוצה שיהיה לכל יהודי חלק בארץ ישראל, כיון שכל מקור ההשפעה בא מארץ ישראל, ולכן נותן לבני

חו"ל את הזכות לעזור ליהודי ארץ ישראל שמתגוררים בארץ הקודש, שעל ידי זה תהיה להם שייכות למקור ההשפעה.

וכן אני אומר תמיד שתלמיד חכם הוא בבחינת שבת, שכמו שהיהודי מכין לשבת, וקונה לשבת, אך באמת כל ההשפעה שלו באה מהשבת, שהרי כל ברכאן דלעלא ותתא ביזמא שביעאה תליין, כך גם תלמיד חכם, לכאורה הבעל-הבית מחזיק אותו, אך זה בדיוק הפוך. ואדרבה, הסיבה שהתלמיד חכם נזקק לבעל הבית, היא כדי שתהיה לו שייכות איתו, ושיקבל ממקור ההשפעה של התלמיד חכם, ש'תיכף לתלמיד חכם ברכה'. כך גם לענייננו, אתה חושב שאתה נותן ל'קול דודי', אך באמת שאתה מקבל הרבה יותר, פירותיהן בעולם הזה והקורן קיימת לעולם הבא.

וזה לא רק ההשפעה הספציפית אלינו. השי"ת רוצה שנהיה שותפים בכל ההשפעה האלקית של 'קול דודי' ע"י הכסף שלנו, כי כאמור הכסף הנתרם מלמטה, גורם שכל ההשפעה מלמעלה תהיה בתוקף עצום יותר פי כמה, וכל החיות האלקית ותיקוני הבריאה הנשפעים מכך באים דווקא ידי הכסף הזה.

הזכות להעמיד את האור!

למעשה נדרש מאתנו לעשות הרבה יותר. יהודים צמאים אל האור, וחייבים להתרחב. אבל בינתיים זה בלתי אפשרי. גם עכשיו הפעילות של 'קול דודי' מתנהלת בצורה מאוד חסכונית. מערכות שיעורים עוליות הרבה כסף, מכונים להוצאת גליונות עולים כסף, המכון לביאור החסידות עולה כסף, הוצאת ספרים עולה כסף, וכן הלאה והלאה. המצב כרגע הוא שאנחנו במצוקה כספית עצומה.

וממון יש לו את האפשרות להעמיד את כל הדבר הזה על מכוננו. חז"ל אומרים על הפסוק "את היקום אשר ברגליהם", "זה ממנו של אדם שמעמידו על רגליו", התיקון הגדול ביותר לכל העניינים הוא כסף. צריכים שיהיה כאן כסף הבא מיהודים טובים וכשרים שלבם בוער להפצת החסידות, שזה יכול להעמיד את 'קול דודי' על בסיס איתן.

האמת היא שהכסף הוא פעולה טכנית. ההגדרה היא שותפות. שכל אחד יהיה שותף בהשפעה. שכל אחד ירגיש שהוא רוצה להפוך את העולם ולהאיר אלפי נשמות ישראל, ואת המהפכה הזאת הוא יכול לעשות עם כמה גרייצער'ס, עם כמה פרוטות אפשר להאיר ולהחיות אלפי נשמות.

קנאתי מר!

משיח בפתח! התפוצה האדירה
וחסרת התקדים של אור
החסידות מעידה על כך!

משיח מבקש ממך, השלם את ההפצה!

**ההפצה הזאת
חייבת להיחשף!**

עושים שותפות בקול דודי • מתקשרים עשוי:
02.994.88.11

מטעם בלעדי:
ספרי 'קול דודי'
החדשים
ליל שישי עם
'קול דודי' משפיע

הגליון מוקדש

לעילוי ולטובת נשמת

הרב החסיד ר' **אברהם בנימין**

בד' **יהואל יעקב** זכרנו לברכה

ליכנס לטוב

נלב"ב כ' תמוז

נשמת בני החשובים הנכבדים והקבועים

הרב החסיד ר' **מנחם יצחק** שליט"א

הרב החסיד ר' **אשר אנשי** שליט"א

ונכבדו והחשובים כאר"א בשמו הטוב יבורך

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לירידתו הנכבד, ומוכיח בסעולת נשמת איש אשר רוח בו, הפצת
אור מן הבניין והלשון הקדושה י"ע קרוב ללבו

הרה"ח ר' **שמואל חיים לויפער** שליט"א

מחשבו תסכנו הנכבדים שבה להתעשר בנא

• עמוד התווך •

לרגל השפחה בפענוני בחולדת בנו לפז"ט

בזכות מנן הבניין הקדוש והלשון הקדושה י"ע יזה לרוח רוח נחת וקדושה ממנה וסכל
יבית כבודו טפא ונחיה מעליא

מסלול קול אבי

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לירידתו הנכבד, ומוכיח בסעולת נשמת איש אשר רוח בו, הפצת
אור מן הבניין והלשון הקדושה י"ע קרוב ללבו

הרה"ח ר' **דוד משה בערמאן** שליט"א

מחשבו תסכנו הנכבדים שבה להתעשר בנא

• עמוד התווך •

לרגל השפחה בפענוני בחולדת בתו לפז"ט

בזכות מנן הבניין הקדוש והלשון הקדושה י"ע יזה לרוח רוח נחת וקדושה ממנה וסכל
יבית כבודו טפא ונחיה מעליא

מסלול קול אבי

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה לירידתו הנכבד, ומוכיח בסעולת נשמת איש אשר רוח בו, הפצת
אור מן הבניין והלשון הקדושה י"ע קרוב ללבו

הרה"ח ר' **אברהם יצחק**

בר"א **דוהנפער** שליט"א

מחשבו תסכנו הנכבדים שבה להתעשר בנא

• עמוד התווך •

לרגל השפחה בפענוני בחולדת בתו לפז"ט

בזכות מנן הבניין הקדוש והלשון הקדושה י"ע יזה לרוח רוח נחת וקדושה ממנה וסכל
יבית כבודו טפא ונחיה מעליא

מסלול קול אבי

לילה ביום יאיר

הננו שמחים להזמין בזאת את מע"כ
שותפי קול דודי החשובים הע"י
להתרום ולהתעלות ב-

לילה דנשמתא

ליל שישי עם משפיעי 'קול דודי'

12 שעות מאיחוד

של התעלות וקנינים לכל החיים
החל מיום חמישי בצהרים, ועד עומק ליל שישי

תוכן גדוש מאיר:

שיעורים יסודיים פאנלים מאלפים

פאברענגען חי וכושר

התייעצות ישירה עם חשובי המשפיעים
המדברים אל לבכם

**א נאכט פאר די נשמה!
אי אפשר לפספס את זה!**

מקום ומועד הליל שישי יתפרסם א"ה בע"ה
לנומרים הנכבדים והימים להשתתף

בהזדמנות